opad eller til Siderne. I en vis Ugidelighed, og, i mange Tilfælde, i en malplaceret misforstaaet, overdreven „Samvittighedsfuldhed". Det være langt — meget langt — fra os at ville underkende Betydningen og Nødvendigheden af for ethvert Menneske at se og respektere sin egen Begrænsning, men vi er tilbøjelige til at hævde, at den Tilbageholdenhed, som har præget Danmarks Lærerinder ved denne Lejlighed og københavnske Lærerinder ved andre Lejligheder, er Rester af gammel Skade, som hurtigst burde ekspederes derhen, hvor deres Ophav ved foretagsomme, interesserede og offervillige Menneskers møjsomme Arbejde *er* skrinlagt.

Kan De ikke anbefale os noget at læse højt?

Fra hver eneste ny Kreds, der stiftes indenfor Dansk Kvindesamfund er Hovedkontoret sikker paa at faa dette Spørgsmaal, og det hænder ogsaa, at en og anden »gammel« Kreds spørger saaledes. Vi har derfor under Udarbejdelse en Liste over Kvindesagsliteratur, som efter Opfordring vil blive offentliggjort her i Bladet, men da det er et ret stort Arbejde, kan den ikke ventes at foreligge til Vinterplanerne skal lægges.

Der udkommer imidlertid, som oftere nævnt her i Bladet, for Tiden en Supskribtions-Mindeudgave af *Camilla Collets* Værker, og vi vil indstændig raade Kredsene til at anskaffe sig denne.

Der er i disse smukke lærerige Bøger saa mange Udgangspunkter for Selvtænkning og Diskussion, saa megen Sjælsadel og Hjertevarme, saa megen Rigdom, Ynde, Styrke og straalende Kunst. *Dette Værk bør ejes af enhver af D. K.s Kredse.* Det er en fornem Kunstnerindes, en stærk, glødende Kvindesjæls Livsvirke iblandt os.

Her er en god Lejlighed for det enkelte interesserede Medlem til at give sin Kreds en Gave, som vil have blivende Værdi, eller for Kredsen til at skaffe sig en Skat, som gamle og nye Medlemmer til alle Tider vil kunne nyde godt af.

Vi skal senere bringe en Liste over, hvad disse 41 Hæfter a 30 Øre indeholder.

Sylvia Panksthurst,

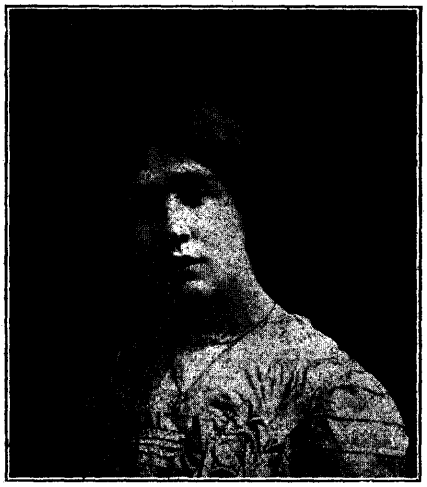

der for Tiden er paa Rekreationsrejse i Skandinavien vil antagelig den 6. eller 7. Oktober tale i Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds.

Sylvia Pankhurst er Datter af den bekendte engelske Stemmeretskvinde *Emmeline Pankhurst* og Søster til *Christabel Pankhurst,* der har levet ca. tre Aar i Landflygtighed i Paris, hvorfra hun redigerer Bladet »The Suffragette«.

Sylvia Pankhurst, der er Maleriinde og Forfatterinde, har foretaget to Foredragsturneer til Amerika. Hun har sammen med *Lady Sibyl Smith,* organiseret Kvindevalgretsbevægelsen i det berygtede Arbejderkvarter »Eastend« i London. Hun har været fængslet flere Gange og er sidste Gang løsladt den 14. August i Aar.

Et Møde.

—:—

»Modbydeligt... Forbryderisk!...« Ordene smelder mig i Ørene, idet jeg farer op af den Halvslummer, jeg har hengivet mig til paa min lange Rejse med den underjordiske Bane for at naa fra det smukke, friske Hampstead, Londons nordvestlige Forstad, til »Østbyen«, den fattigste Del af London, »Forbryderkvarteret«, hvor et Møde med Sylvia Pankhurst er averteret.

Vognen er efterhaanden blevet fuldt besat. De fleste Passagerer er Kvinder. En Del af dem bærer det berygtede trefarvede Mærke: purpur, hvidt og grønt, som kendetegner Suffragetternes mest yderliggaaende Fløj: »Kvindernes sociale og politiske Union«.

Ved Siden af mig har en »Anti« Plads. Hendes Øjne flammer bag Brillerne, medens hun, seconderet af en ældre Herre, udtaler sin Afsky for Suffragetterne. Hendes Ordstrøm er rettet mod to Trikolor-bærende ligeoverfor, hvoraf den ene er en meget velklædt Frue, den anden, faar jeg senere at vide, er Fabrikspige.

»Har De nogensinde været ved et af vore Møder,« spørger den velklædte Frue.«

»*Nej,*« farer det promte og indigneret ud af »Antien«. Det lyder, som om hun benægter at være skyldig i Mord eller lignende. »Og jeg agter heller ikke nogensinde at sætte mine Ben, der hvor De holder til.«

»Men De kender vel den Historie, der gaar forud for denne Bevægelse?«

Jeg bryder mig ikke det fjærneste om Historien. Jeg kalder denne Bevægelse *modbydelig, forbryderisk.*«

Og nu følger en længere Debat, som Togets Raslen forhindrer mig i at følge helt nøje, men den synes ikke at adskille sig væsentligt fra de mange smaa Træfninger, jeg i de sidste Par Uger her i London har været Vidne til mellem »Antier« og Suffragetter af begge Køn. Skuepladsen har været i en Sporvogn, i Butikker, i Teatre, paa Restaurationer og paa Gaden. »Frem i Fronten fra Glemselens mørke Krog vil vi bringe vor Sag«, var en af de Opgaver, som Kvinderne i sin Tid stillede sig. Den har de i hvert Fald løst.

— — —

Salen er stuvende fuld. Arbejdsklædte Mænd med »Sixpencen« paa Knæet og Snadden stoppet, klar til at tænde, saa snart Mødet er forbi. Kvinder med et sovende Barn i Armen og to-tre hængende i Skørterne. Unge Arbejdere af begge Køn optræder som Marshaller med Trikoloren over Skulderen. Paa Platformen sidder Sylvia Pankhurst, spinkel og lille, i en stor rød Lænestol. Rundt om hende har Styrelsen for denne Londons fattigste Kvindevalgretsafdeling Plads og bag ved den har man venligst budt mig en Stol.

I selve Salen er intet Politi, men udenfor har vi alle passeret gennem en Allé af fjendtlig udseende Politibetjente. En hel anden Type end den sædvanlige omsorgsfulde »Bobby«, som man er saa vant til at se i den vestlige Del af Kæmpebyen. Dirigenten byder velkommen og giver Ordet til »vor Sylvia«, som Østbyens fattige kalder hende. Hun modtages med en Bifaldsstorm, som synes at